

Libris.RO

Respect pentru oameni și cărți

Ciprian Pop

Fraiero!

vol. 2

2019

Introducere

Așa cum deja te-am obișnuit de la primul volum, o să încep cu o introducere. De data asta însă, nu vreau să te mai pun pe gânduri așa cum am făcut-o prima dată, ci din contră. Vreau să îți spun că, în sfârșit, o să găsești răspunsurile la toate întrebările pe care ți le-ai pus după ce ai terminat de citit primul volum.

Cine este Q din telefonul lui Ionuț?

Și-a revenit Andrei după despărțirea de Laura?

M-a prins Antonia la mine acasă alături de Ema? Sau ne-a prins iubitul acesteia?

Am mai continuat relația cu Antonia? Sau m-am îndrăgostit de Ema?

Nu îți face griji, o să găsești răspunsurile la toate întrebările. Doar un lucru vreau să îți spun. Mai mult ca sigur, la asta nu te-ai gândit. Ionuț s-a logodit. Când? Cu cine? Cum? Unde? Te las să descoperi în rândurile care urmează.

După această scurtă introducere, o să încep capitolul întâi cu câteva dintre ultimele paragrafe ale primului volum. Vreau să îți reamintesc mai bine unde s-a încheiat primul volum și să te fac să înțelegi mai ușor continuarea. Știu că după ce s-a terminat primul volum, te-am lăsat tare curios. Și foarte nerăbdător să afli ce a urmat.

Primul volum a avut un succes la care nu m-am așteptat. Crede-mă că în nopțile din adolescența mea, nopți în care scriam aceste două volume, nu mă gândeam că o să citească atât de multă lume ceea ce am scris eu. Am rămas și mai plăcut surprins când am văzut cartea călătorind prin aproape toate colțurile lumii. Prin foarte multe țări și orașe de pe tot

globul. Thailanda în Bangkok și în Pattaya, Miami, Italia, Germania, York în statul Maine, Austria, Marea Britanie, Dubai, Turcia, Arabia Saudită, Danemarca, Bulgaria și chiar și în San Francisco în California călătorind la business class cu avionul. Este fraieră, dar se respectă. Vă mulțumesc mult tuturor celor care „ați scos fraiera în lume”.

Volumul al doilea vreau să ajungă în și mai multe locuri pe acest pământ. Iar asta doar de tine depinde. Vreau să fie invidioasă prima fraieră pe cea de-a doua, pentru locurile, orașele și țările pe care o să le viziteze. Eu doar un lucru pot să îți promit ție. Dacă o să existe volumul al treilea, promit că o să te regăsești în el. Nu o să trec cu vederea fără să-ți mulțumesc.

Volumul al treilea, pentru că tot am adus vorba despre el... Am spus mai sus „dacă o să existe”. De ce depinde asta? Evident că tot de tine. Dacă o să văd internetul plin de postări despre carte, de poze cu cartea, de citate din carte, de videoclipuri, de distribuiri și de aprecieri, atunci o să existe. Tu îmi dai ambiția și motivația de a scrie, pentru că, sincer, mai am multe să îți povestesc. Multe povești pe care nu am apucat să le scriu în aceste două volume.

Dacă o să găsești un citat care îți place, un paragraf în care te regăsești sau o întâmplare care te amuză, fă o poză și posteaz-o ca să o vadă toată lumea. Nu uita de #fraiero. Hai să facem cartea asta foarte cunoscută împreună. Și putem începe cu o poză chiar la următorul citat.

„Citesc cartea Fraiero!, de Ciprian Pop. Nu mă deranja.”

Oricum, într-o zi o să vă despărțiți!

Trei zile au trecut de când s-a despărțit Antonia de mine, și tot de trei zile eu stăteam închis în casă și plângeam. Eram singur acasă mai ceva decât Kevin McCallister, ai mei fiind încă plecați la bunica-mea, la țară. Încercam cu greu și abia dacă reușeam să mănânc o dată pe zi. Toate golurile lui Hagi adunate la un loc nu făceau cât cel pe care îl aveam eu în stomac. Mă simțeam prins cu rădăcini de pat, iar cada nu mai văzuse apă în ea de la ultimul duș pe care l-au făcut ai mei înainte să plece la țară. Era plină de pânze de păianjeni și tarantule. Și acum, să explic ce este asta, în caz că citește vreun ȝigan cartea. Explicație: este o chestie mare și albă în care ne spălăm noi.

Continuăm. În jurul patului era plin de șervețele de parcă eram bolnav, nu trist. Nu exista zi și noapte pentru mine. În clipele acelea, trăiam în România cu fus orar de America. Ziua încercam cu greu să dorm, exact ca într-un meci de baschet, în patru reprize. Mă trezeam la pauze, vedeam cum pierd la scor prin neprezentare, mă apucam de plâns și încercam să adorm din nou. Când apărea luna pe cer, mă transformam ca vâcolacii. Din cel mai trist om, în cel mai trist bețiv. Ieșeam din casă, maximum până la magazin, și atunci doar când mi se termina berea. Îmi puneam singur sare pe rană atunci când îi dădeam mesaje din oră în oră Antoniei ca să văd ce mai face și dacă e bine. Cum putea să fie bine? Și ea era în casă, la fel de tristă ca mine, dar fără să bea. Și pun pariu că asta se întâmpla din cauză că erau ai ei acasă, altfel ar fi secat crama din spatele blocului.

În trei zile, s-a evaporat stocul de Timișoreana din

Magazinul de lângă blocul meu. Încet, începeam să realizez că nu-mi făceam bine. Eram sado-masochist, accentuându-mi singur starea de tristețe și amărăciune. Continuam să beau, crezând că asta mă va ajuta să uit. Fix pula. După ce mă îmbătam, îmi aminteam de tot ce a fost frumos între noi și de toate clipele plăcute trăite împreună. Mă uitam în telefon, vedeam că 80% dintre pozele pe care le aveam sunt cu ea și plângeam și mai tare când mă gândeam câtă memorie liberă o să am în curând în telefon. Îmi venea să mut munții și să-i aduc luna de pe cer doar ca să se răzgândească, dar știam că nu pot, așa că stăteam în continuare în pat și beam. Fără ea, eram singur până și în viața virtuală. Am realizat asta atunci când m-am uitat pe Facebook și am văzut că, dacă ștergeam toate fotografiile în care apărea ea, îmi rămânea doar o poză de copertă cu mașina.

În momentul acela am inundat tastatura laptopului încă o dată. Am plâns atât de mult în trei zile, încât până și parchetul mi s-a umflat în cameră. Nu mai aveam ce să scot din mine, așa că beam ca să mai pot plânge. Pe mâneca tricoului se formase deja Canalul Mânecii. Aluviuni, sedimente... Puteai studia geografia pe mine. Biologia se putea studia pe pereții plini de mucegai apărut de la umiditate. Matematica nu trebuia să ți-o explic, era simplă. Din doi, a rămas unu. Trebuia să-l afli pe X. Și acum, după ce ai citit volumul I, știi că necunoscuta ecuației era Ema. După trei zile de chin, pot spune că am ajuns într-o stare în care nu mai sufeream, ci eram de-a dreptul în moarte clinică. Mă țineau aparatele în viață. Aparatele care-mi răceau berea.

Totuși, după aceste trei zile de izolare în carantină forțată și rupt de realitate m-am decis că era cazul să răspund măcar la telefoane. Aveam multe apeluri și mesaje pierdute de la Andrei, Ștefan și alții. Primul pe care l-am sunat a fost Ștefan.

— Ce faci, mă? Ai murit? m-a întrebat el imediat.

— Încă nu. Sunt acasă.

— Ce faci acasă?

— Beau și plâng. Asta fac.

— Trec pe la tine să povestim?

— Nu, nu trece că e dezastru la mine, i-am zis eu. Dar ce vrei să povestim?

— În primul rând, voiam să te văd cum ești, iar în al doilea rând voiam să îți spun că diseară mergem la o prietenă acasă să bem niște beri. Nu mă poți refuza. Trebuie să ieși din casă și să îți revii. Țasta nu ești tu!

— OK, OK. Vin pentru că și eu simt că, dacă mai stau mult în casă, o să mă transform în electrocasnic.

— Perfect. O să te ia Andrei cu mașina pe la ora 20:00. Ne vedem diseară!

— OK, pa.

Oare am fost prost că nu am întrebat unde mergem mai exact? Oare am greșit că n-am întrebat exact cine o să mai fie acolo? Acum, că știu ce urmează să îți povestesc, pot spune că am fost foarte prost că nu am întrebat. Ajuns la fața locului, am constatat că era Ștefan cu iubita lui, Andrei cu iubita lui, proprietara casei cu iubitul ei și încă o domnișoară foarte frumoasă și drăguță care își aștepta iubitul. Și eu, singur. Eliberat condiționat după trei zile de arest la domiciliu.

Și acum, exact ca înainte de un examen, vreau să facem o recapitulare. Patru cupluri și eu. Eu, proaspăt ieșit dintr-o relație. Pardon, scos dintr-o relație. OK, continuăm. La masă, toată lumea râdea și se simțea bine, eu fiind singurul tăcut, închis în mine, legat cu trei lanțuri și două lacăte la gură, cu cheile aruncate în Groapa Marianelor. Știți momentul acelea când toți fac același lucru, iar unul este diferit, iar apoi toți îl întreabă de ce e așa? Ei bine, pe mine nu m-a întrebat nimeni pentru că toți știau. Tocmai de aceea

încercau să nu mai alimenteze cu uraniu centrala nucleară din mine, pe punctul de a exploda. Singura pe care o priveam era domnișoara încă singură. În ceea ce-i privea pe ceilalți, parcă mă jucam Kems cu privirea când îi vedeam perechi. Își făceau semne din acelea gingașe cu nasul sau cu buzele. Îmi venea să le spun *contra-kems* și să le dau cu ceva în cap, doar ca să îi fac să se oprească. Ultimul lucru pe care voiam să-l văd atunci erau îndrăgostiții. În schimb, domnișoara singură îmi atrăgea privirea. Era creolă, exact cum îmi plac mie fetele. Pe deasupra, mai avea și un maiou alb care îi scotea în evidență sânii mari și bronzăți. Până la urmă, avea iubit, practic era îndrăgostită și ea, deci, prin regula de trei simplă, o uram și pe ea.

— Cipri, nu fii supărat! a încercat ea să mă calmeze. Am auzit că tocmai ai ieșit dintr-o relație lungă, dar o să fie bine, ai să vezi.

De ce toată lumea îți spune că o să fie bine atunci când închei o relație? De unde pula mea știi ei că o să fie bine? Cum să fie bine când eu știam că nu o să fie?

— O să fie, dar deocamdată nu este, i-am zis, sorbind prima gură de bere din pahar.

— Nu a fost să fie ea. O să vină una, la un moment dat, iar atunci o să realizezi de ce nu au mers relațiile anterioare.

— Dar nu vreau să vină alta. Ori vine ea înapoi, ori nu mai vreau relație niciodată! m-am răstit la ea.

— Acum ești supărat și de aceea spui asta. O să îți vină și ție rândul, m-a încurajat.

— Eu așa o să rămân toată viața și o să mă mut în Singureni într-o zi. Nu o să-mi vină mie rândul, ci vouă!

Toți au tăcut și au început să ne asculte pe noi discutând.

— Adică? m-a întrebat ea mirată, neînțelegând la ce m-am referit.

— ORICUM, ÎNTR-O ZI O SĂ VĂ DESPĂRȚIȚI! Toată lumea se desparte la un moment dat.

Respect pentru oameni și cărți

Oricum, într-o zi o să vă despărțiți!

A fost prima dată când am spus asta. Atunci a început totul. Am spus-o și am simțit-o cu atâta patos, încât mi-a intrat în creier. Nu era vorba doar de despărțirea mea, ci aveam întipărite în memorie toate momentele neplăcute când cei mai buni prieteni ai mei au suferit din cauza domnișoarei Iubire. Când i-a dat Laura papucii lui Andrei, s-a pornit Niagara de la etajul patru, din apartamentul lui, până jos, la parter. Săptămâni întregi nu am avut ce să vorbesc cu el, căci era toată ziua beat de supărare. Credea că așa uita mai repede, dar se înșela.

Zecile de poze din toată casa îi aduceau zilnic aminte de ea. Nici după ce a început noua relație nu a vrut să arunce tabloul cu el și Laura, din vitrina din camera lui. I-a spus iubitei că și-a pierdut cheia de la închizătoare și nu are cum să o mai deschidă. Vrăjeală ieftină pentru oameni ieftini care pun botul la vorbe ieftine.

Când fosta iubită a lui Ștefan și-a încheiat socotelile cu el, m-a sunat să mă duc să-l salvez. Cică voia să se arunce de pe un pod. Cam atât de trist era sărăcuțul Ștefan. Până la urmă, s-a dovedit că era beat și vorbea aiurea. Nu era pe niciun pod, ci deja sforăia acasă cu cornul în pernă. Cel mai vechi prieten al meu, Rareș, pe care-l știu de pe la șase anișori, mi-a folosit în deseori umărul pe post de batistă atunci când iubita lui, cu care avea o relație de vreo trei ani, a aflat că a înșelat-o.

Și băieții plâng câteodată, nu-i așa Dan Bittman?

A cercetat puțin, ca să fie sigură, iar când s-a convins că Rareș chiar a călcat pe bec, în doi timpi și trei mișcări și-a luat tălpășița. Totuși, ei au fost singura excepție pe care o știu.

Ea l-a iertat după un an de zile și sunt împreună și în ziua de azi. Practic, au avut o pauză pentru a acumula kilometri străini. Evident că tot cu mașini second hand. Mașini noi mai găsești în ziua de azi doar dacă faci închisoare. Și aici ai două variante. O furi și o conduci ilegal, după care depune plângere și iei o pedeapsă egală cu vârsta ei, ori n-o furi, dar tot e ilegal pentru că nu a împlinit 18 ani de la data fabricației. Și asta este mai rău, pentru că după primul contact o să înceapă să te șantajeze. Sper că ai înțeles analogia tâmpită pe care am scris-o târziu, într-o noapte. Am văzut atâtea cupluri care s-au despărțit, dar tot timpul am crezut că eu și Antonia suntem diferiți. Și, mai important decât atât, credeam că vom demonstra asta. Din păcate, n-am reușit să demonstrăm nimic până la urmă. Din ziua în care am spus pentru prima dată că *Oricum, într-o zi...* am început să cred că nu mai are rost să cred.

Atunci când îți rupe sufletul, ajungi să crezi că nu mai are rost să crezi.

— Cipri, acum spui așa pentru că ești supărat. Eu și iubitul meu suntem împreună de cinci ani și ne iubim. Într-adevăr, câteodată mă scoate din sărite și îmi vine să pun punct, dar îl accept așa cum este și mergem mai departe. Uite, aici de față sunt încă trei cupluri fericite, care se iubesc și se respectă.

— OK, este vreunul care nu a suferit? E vreunul care nu a avut măcar o relație la finalul căreia să nu plângă? Nu, îți spun eu! La un moment dat, o să se despartă, o să vezi, i-am zis eu hotărât.

— Cipri, la un moment dat o să vezi că o să apară una care o să-ți pună capac. O să te îndrăgostești de ea și o s-o ceri de soție.